

ת"פ 62201/05/19 - מדינת ישראל נגד מחמוד אלטורי, מוחמד אלטורי, איברהים אלטורי

בית הדין האזורי לעבודה תל אביב
ת"פ 62201-05-19 מדינת ישראל נ' אלטורי ואח'

בפני בעניין:	כבוד השופט אלעד שביון המאשימה	מדינת ישראל ע"י ב"כ עוה"ד ישראל שניידרמן
נגד		
הנאשמים		1. מחמוד אלטורי 2. מוחמד אלטורי 3. איברהים אלטורי ע"י ב"כ עוה"ד עלי קוואסמי

גזר דין

כללי:

1. בתאריך 27.5.19 הגישה המאשימה כנגד הנאשמים כתב אישום הכולל מספר אישומים כדלקמן:

א. לגבי הנאשם 1 - אישום ראשון - אספקת 10 עובדים במהלך החודשים 1/15 עד 2/17 במסגרת מתן שירותי כוח אדם למאפיית 'דגנים עין בר תעשיות מזון ואפיה בע"מ' (להלן - **המאפיה**) וזאת מבלי שהנאשם 1 החזיקה ברישיון כוח אדם כנדרש בניגוד לסעיפים 2(א) ו-20 לחוק העסקת עובדים על ידי קבלני כוח אדם, התשנ"ו-1996 (להלן - **חוק העסקת עובדים**) (אישום ב-10 יחידות עבירה).

אישום שני - העסקת שני ילדים אשר טרם מלאו להם 15 בניגוד לסעיף 2(א) ו-33 לחוק עבודת נוער, התשי"ג-1953 (להלן - **חוק עבודת נוער**) והעסקת ילדים בלילה בשעות אסורות בניגוד לסעיפים 24(א), 33 ו-33א לחוק עבודת נוער (אישום ב-4 יחידות עבירה).

אישום שלישי - הנפקת תלושי שכר לעובדיו מבלי שנכללו בהם כל הפרטים המנויים בתוספת בניגוד לסעיפים 24(ב) ו-26 לחוק הגנת השכר, התשי"ח-1958 (להלן - **חוק הגנת השכר**) (אישום ב-20 יחידות עבירה).

ב. לגבי הנאשם 2 - אישום ראשון - אספקת 25 עובדים במהלך החודשים 1/15 עד 2/17 במסגרת מתן שירותי כוח אדם למאפייה וזאת מבלי שהנאשם 2 החזיקה ברישיון כוח אדם כנדרש בניגוד לסעיפים 2(א) ו-20 לחוק העסקת

עובדים (אישום ב-25 יחידות עבירה).

אישום שני - העסקת ילדים אשר טרם מלאו להם 15 בניגוד לסעיף 2(א) ו-33 לחוק עבודת נוער והעסקת ילדים בלילה בשעות אסורות בניגוד לסעיפים 24(א) ו-33א לחוק עבודת נוער (אישום ב-8 יחידות עבירה).

אישום שלישי - הנפקת תלושי שכר לעובדיו מבלי שנכללו בהם כל הפרטים המנויים בתוספת בניגוד לסעיפים 24(ב) ו-26 לחוק הגנת השכר (אישום ב-170 יחידות עבירה).

ג. לגבי הנאשם 3 - אישום ראשון - אספקת 12 עובדים במהלך החודשים 1/15 עד 2/17 במסגרת מתן שירותי כוח אדם למאפייה וזאת מבלי שהנאשם 3 החזיקה ברישיון כוח אדם כנדרש בניגוד לסעיפים 2(א) ו-20 לחוק העסקת עובדים (אישום ב-12 יחידות עבירה).

אישום שני - העסקת ילדים אשר טרם מלאו להם 15 בניגוד לסעיף 2(א) ו-33 לחוק עבודת נוער והעסקת ילדים בלילה בשעות אסורות בניגוד לסעיפים 24(א), 33 ו-33א לחוק עבודת נוער (אישום ב-3 יחידות עבירה).

2. בתאריך 28.2.22 התקיים דיון במסגרתו הודיעו הצדדים כי הגיעו להסדר טיעון, הנאשמים הודו בעבירות המיוחסות להם וניתנה הכרעת דין המרשיעה את הנאשמים בעבירות כאמור.

עיקר טענות הצדדים לעניין העונש:

3. **לטענת המאשימה: א.** לעניין חוק העסקת עובדים יצוין, כי יש לקבל רישיון מאת השר. מאחורי המנגנון של הפקדת ערובה כספית עומד הרצון להבטיח את זכויות העובדים במצב בו המעסיק אינו יכול לשלם שכר או לפעול בהתאם להוראות החוק.

ב. לעניין חוק עבודת נוער, הערך המוגן הוא שלומם ובריאותם של הנערים.

ג. מטרת חוק הגנת השכר הינה שמירה על זכויות העובדים.

ד. הנאשמים הודו בהזדמנות הראשונה ולקחו אחריות. מדובר באנשים נורמטיביים ובאירוע ראשון מבחינת משרד העבודה. נחסך זמן שיפוטי. הרבה עסקים נפגעו בתקופה זו.

ה. לעניין הנאשם 1 - מתחם הענישה המבוקש לעניין חוק העסקת עובדים ע"י קבלני כוח אדם הינו בין 108,000 ₪ ל-144,000 ₪; לעניין חוק עבודת נוער בין 17,500 ₪ ל-23,000 ₪ ולעניין חוק הגנת השכר בין 21,900 ₪ ל-36,500 ₪.

ו. לעניין הנאשם 2 - מתחם הענישה המבוקש לעניין חוק העסקת עובדים הינו בין 108,000 ₪ ל-144,000 ₪; לעניין חוק עבודת נוער בין 17,500 ₪ ל-23,000 ₪ ולעניין חוק הגנת השכר ולנוכח ריבוי העבירות בין 32,850 ₪ ל-42,000 ₪.

ז. לענין הנאשם 3 - מתחם הענישה המבוקש לענין חוק העסקת עובדים הינו בין 108,000 ₪ ל-144,000 ₪ ולענין חוק עבודת נוער בין 17,500 ₪ ל-23,000 ₪.

ח. בנוסף יש להורות על חתימה על התחייבות להימנע מביצוע עבירות דומות במשך 3 שנים בגובה הקנס המקסימלי.

ט. המאשימה מסכימה לפריסת הקנסות לתשלומים.

4. **לטענת הנאשמים: א.** הנאשמים חולקים על מתחם הענישה. מדובר בשלושה צעירים, רציניים ואחראים, נטולי עבר פלילי ונורמטיביים.

ב. הנאשמים פתחו עסק על מנת להעסיק קרובי משפחה ושכנים ועבדו מול מאפייה.

ג. הנאשמים מודעים לכך שהיו צריכים להגיש בקשה מסודרת למשרד הכלכלה ולהפקיד ערובה כדי לקבל את הרישיון אולם עו"ד ורו"ח אליהם פנו לא אמור להם שהם צריכים לעשות כן.

ד. הנאשמים שיתפו פעולה בחקירה ומסרו את כל המסמכים. דבר זה מעיד כי הנאשמים נהגו בתום לב ולא ניסו לשבש את החקירה.

ה. לגבי הילדים שהועסקו מדובר בקרובי משפחה שרצו להתפרנס והם לא עבדו בשעות הלילה ומעבר לשעות המותרות.

ו. הנאשמים צרפו לתיק תדפיסי חשבונות בנק.

ז. הנאשמים מבקשים כי הקנס שיושת לא יהיה ברף הגבוה. לנאשמים יש משפחות לפרנס. הם עשו טעות ולמדו את הלקח. ההעמדה לדין כשלעצמה היא עונש.

ח. הנאשמים מבקשים, כי הקנס יפרס לתשלומים.

ט. הנאשמים לא מתנגדים לחתום על התחייבות.

המסגרת הנורמטיבית:

5. בע"פ (ארצי) 57160-01-14 מדינת ישראל נ' חדוות הורים בע"מ, 8.11.14 (להלן - **פס"ד חדוות הורים**), נפסק, כי שלבי גזירת העונש יתבצעו בהתאם להוראות תיקון 113 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן - **חוק העונשין**), אשר קבע מספר שלבים שעל בתי המשפט ליישם טרם קביעתו של עונש במשפט פלילי, כדלקמן:

"בשלב הראשון - המקדמי, נדרש בית המשפט לבדוק האם הנאשם שלפניו הורשע בכמה עבירות, להבדיל מהרשעה בעבירה יחידה. במידה ומדובר בכמה עבירות, על בית המשפט לקבוע האם הן מהוות אירוע אחד או כמה אירועים נפרדים. אם מדובר באירוע אחד, ימשיך בית המשפט 'כרגיל', אל שני השלבים הבאים (קרי, יקבע מתחם ענישה לאירוע כולו ויגזור עונש כולל לכל העבירות הקשורות לאותו אירוע (סעיף 40 י"ג(א) לחוק העונשין)). לעומת זאת, במידה ובית המשפט מצא כי בעבירות שבהן הורשע הנאשם מדובר בכמה אירועים, יקבע עונש הולם לכל אירוע בנפרד, ולאחר מכן יוכל לגזור עונש נפרד לכל אירוע (בד בבד עם קביעה האם ירוצו העונשים בחופף או במצטבר), או עונש כולל לאירועים כולם (סעיף 40 י"ג(ב) לחוק העונשין); בעקבות המסקנה שהתקבלה בשלב הראשון ימשיך בית המשפט לשני השלבים הבאים: בשלב השני קובע בית המשפט מתחם ענישה ראוי בהתחשב בעבירה ובנסיבות הקשורות בביצועה; ובשלב השלישי נבחנות הנסיבות שאינן קשורות לעבירה, ובהתחשב בהן גוזר בית המשפט על הנאשם עונש המצוי במתחם הענישה שנקבע בשלב השני (אלא אם מתקיים אחד משני חריגים שיפורטו להלן)...". (ע"פ 8641/12 סעד נ. מדינת ישראל, מיום 5.8.13; להלן - עניין סעד; ההדגשות במקור; כן ראו את ע"פ 1323/13 רך חסן נ. מדינת ישראל, מיום 5.6.13; ע"פ 2918/13 דבס נ. מדינת ישראל, מיום 18.7.13)."

6. לעניין השאלה מהו "אירוע אחד" צוין בפס"ד חדוות הורים וצוטט בע"פ (ארצי) 12113-04-14 אחים ראני בע"מ - מדינת ישראל (12.3.19), כי:

"בספרות הועלתה האפשרות להקיש לצורך כך מהפסיקה שעסקה בשאלה מהו "אותו מעשה" לעניין סעיף 186 לחוק סדר הדין הפלילי (הקובע שאין להעניש יותר מפעם אחת "בשל אותו מעשה"), בה נקבע כי "השאלה מהו מעשה אחד נבחנת בכל מקרה ומקרה לפני נסיבותיו ואמת המידה לעניין זה איננה רק פיזית אלא גם נורמטיבית-ערכית. שניים מהם מבחני העזר אשר פותחו בפסיקה לצורך הכרעה בסוגיה זו: המבחן הצורני-עובדתי הבוחן האם הפעולות, אף שהן עוקבות ובוצעו ברצף, נפרדות וניתנות לפיצול; והמבחן המהותי-מוסרי, בגדרו יש לבחון, בין היתר, את חשיבותו של הערך הנפגע, את ריבוי הנפגעים ואת השיקול המוסרי אליו מצטרף גם שיקול ההרתעה" (ע"פ 8748/08 ברכה נ. מדינת ישראל, [פורסם בנבו] מיום 10.10.11, בו נקבע כי נהיגה בשכרות שהובילה למותם של ששה אנשים לא תיחשב כ"מעשה אחד" לצורך גזירת העונש).

לפי גישה זו, השאלה מהו אותו "מעשה" אמנם אינה זהה לשאלה מהו אותו "אירוע", אך גם לצורך השאלה מהו "אירוע" ניתן להיעזר במבחן הצורני-עובדתי וכן במבחן האינטרס המוגן, כך ש"מסכת של מעשים ועבירות תוגדר "אירוע אחד" בכל אותם מצבים שבהם ההסתכלות באירוע העברייני תביא את המתבונן למסקנה שפיצולם יהיה מלאכותי, וכי לאמיתו של דבר מדובר במכלול אחד", ועם זאת "ריבוי נפגעים עשוי להשפיע על הסיווג הראוי. כך, יהיה אפשר לקבץ רצף של עבירות נפרדות לכדי אירוע אחד כאשר מדובר בפגיעה קלה באינטרס המוגן או כשמדובר בקרבן אחד, ואילו כאשר האינטרס החברתי המוגן הוא אינטרס רב עוצמה, וקיימים מספר קורבנות, תופרד כל עבירה ותיחשב לאירוע בפני עצמו" (יניב ואקי ויורם רבין, הבניית שיקול הדעת השיפוטי בענישה, תמונת מצב והרהורים על העתיד לבוא, הפרקליט נ"ב 413 (2012); להלן: ואקי ורבין; בעמ' 443).

16. בפסיקת בית המשפט העליון שניתנה בימים אלו (ע"פ 4910/13 ג'אבר נ. מדינת ישראל, [פורסם בנבו] מיום 29.10.14) הסכימו שלושת השופטים כי יש להבחין בין "אירוע" לבין "מעשה", וכי "אירוע" הוא מונח רחב יותר אשר יכול לכלול מספר מעשים. לפי דעת הרוב (מפי השופטת דפנה ברק-ארז), כאירוע אחד תיחשבנה מספר עבירות שיש ביניהן "קשר הדוק", דוגמת סמיכות זמנים או היותן חלק מאותה תוכנית עבריינית (כדוגמאות ראו, למשל, את ע"פ 1127/13 גברזגי נ. מדינת ישראל, [פורסם בנבו] מיום 15.1.14 - בו קשירת קשר לביצוע פשע, החזקת סכין ושווד בנסיבות מחמירות הוכרו כ"אירוע" אחד; או ע"פ 7222/13 אלוג' נ. מדינת ישראל, [פורסם בנבו] מיום 29.9.14 - בו נהיגה ללא רישיון, נהיגה בפסילה ונהיגה תחת השפעת משקאות משכרים שנעשו באותו זמן הוכרו כ"אירוע" אחד). השופט עוזי פוגלמן הצטרף, ככלל, לגישה זו, והדגיש כי הבחינה בשאלה זו הינה תכליתית-פונקציונאלית ומהווה כלי עזר בלבד. השופט יורם דנציגר סבר שאין צורך במבחן חדש, וניתן להיעזר במבחן הצורני-עובדתי שפורט לעיל".

7. לעניין קביעת מתחם הענישה הראוי צוין בפס"ד חדוות הורים, כי:

"סעיף 40ג'(א) לחוק העונשין קובע כי את מתחם הענישה יש לקבוע בהתאם לעקרון המנחה שנקבע בתיקון 113 שהינו עקרון ההלימה, ולצורך בכך להתחשב "בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה כאמור בסעיף 40 ט". המחוקק הגדיר לפיכך שלושה רכיבים רלוונטיים - "רכיב ראשון - קביעת החומרה המושגית של מעשה העבירה באמצעות בחינת הערך החברתי המוגן; רכיב שני - קביעת החומרה הקונקרטית של העבירה באמצעות בחינת הנסיבות הקשורות לביצועה; רכיב שלישי - שמירה על מידת מה של רצף עונשי על ידי התחשבות במצב שקדם לחקיקת תיקון מס' 113 באמצעות בחירת מדיניות הענישה הנהוגה" (ואקי ורבין, בעמ' 430). בקביעת מתחם הענישה יש להתחשב לפיכך לא רק "בסוג העבירה שבוצעה, אלא גם בנסיבות שבהן בוצעה (להבדיל מנסיבותיו האישיות של הנאשם שתילקחנה בחשבון רק בשלב הבא - ס.ד.מ) ובמידת אשמו של הנאשם בביצועה" (עניין סעד; כן ראו את ע"פ 7655/12 פייסל נ. מדינת ישראל, מיום 4.4.13; ע"פ 512/13 פלוני נ. מדינת ישראל, מיום 4.12.13; להלן - עניין פלוני 2013).

19. הנסיבות שיש לקחת בחשבון פורטו על ידי המחוקק בסעיף 40 ט' לחוק העונשין (מבלי שהן מהוות רשימה סגורה), וכוללת בין היתר את הנזק שנגרם מביצוע העבירה, הסיבות שהביאו את הנאשם לבצע את העבירה, וגם "חלקו היחסי של הנאשם בביצוע העבירה ומידת ההשפעה של אחר על הנאשם בביצוע העבירה" (סעיף 40 ט'(א)(2)). עוד הבהיר המחוקק כי כאשר מתחם הענישה מתייחס לקנס, כבעניינו, יש לקחת בחשבון גם את "מצבו הכלכלי של הנאשם" (סעיף 40 ח' לחוק העונשין), וזאת כבר בשלב של קביעת מתחם העונש ההולם.

בחוק אין התייחסות לאופן השלכתו על מתחם הענישה של עונש המקסימום הנקוב לצד כל עבירה, אך "העונש המרבי אמור לשקף את הנסיבות החמורות ביותר האפשריות לביצוע העבירה, מטבע הדברים נסיבות אלה אמורות להיות נדירות ביותר, ורובם המכריע של המעשים המהווים עבירות אינו עונה על

נסיבות אלה" (ואקי ורבין, בעמ' 440).

8. לעניין שלב גזירת העונש נקבע בפס"ד חדוות הורים, כי:

"בהתאם לתיקון 113, לאחר קביעת מתחם הענישה ההולם יש לגזור את עונשו של הנאשם הספציפי בתוככי אותו מתחם, על סמך נסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה כמפורט בסעיף 40 י"א לחוק העונשין, וזאת אלא אם קיימת הצדקה לחרוג ממתחם זה "בשל שיקולי שיקום או הגנה על שלום הציבור לפי הוראות סעיף ד' ו - 40 ה'" (סעיף 40 ג'(ב) לחוק העונשין).

הנסיבות שתילקחנה בחשבון בשלב זה (והן אינן רשימה סגורה) סווגו בספרות לארבע קבוצות (ואקי ורבין, בעמ' 452) - נסיבות של חסד ורחמים (דגמת פגיעת העונש בנאשם ובמשפחתו); נסיבות הקשורות בהתנהגות הנאשם לאחר ביצוע העבירה (דוגמת נטילת האחריות של הנאשם על מעשיו וחזרתו למוטב); נסיבות הקשורות בהתנהגות הנאשם לפני ביצוע העבירה (דוגמת נסיבות חיים קשות של הנאשם שהייתה להן השפעה על ביצוע העבירה, התנהגותו החיובית של הנאשם ותרומתו לחברה, עברו הפלילי או העדרו); ובנוסף נסיבות שאינן קשורות לנאשם (התנהגות רשויות אכיפת החוק, וחלוקה הזמן מעת ביצוע העבירה). עוד ניתן לקחת בחשבון בעת קביעת העונש את הצורך בהתרת היחיד או בהרתעת הרבים במקרה הספציפי (סעיפים 40 ו'ז' לחוק העונשין; עניין גברזגיי), כאשר מודגש כי "כפירה באשמה וניהול משפט על ידי הנאשם לא יזקפו לחובתו" (סעיף 40 י"א(6) סיפא).

מן הכלל אל הפרט:

האם מדובר באירוע אחד או במספר אירועים:

9. לאחר ששקלתי את טענות הצדדים מצאתי לקבוע כי כל אחד מהאישומים לגבי כל נאשם מהווה אירוע אחד ונפרד ואפרט.

א. האישום האחד הינו עיסוק כקבלן כוח אדם ללא רישיון כחוק, האישום השני הינו העסקת ילדים בניגוד לחוק עבודת נוער ואילו האישום השלישי עניינו אי רישום כדן בתלושי השכר בניגוד לחוק הגנת השכר.

ב. בע"פ 1261/15 **מדינת ישראל נ' יוסף דלאלה**, (3.9.15) נפסק, כי "...בעניין ג'אבר נקבע בדעת הרוב כי עבירות שיש ביניהן קשר ענייני הדוק ואשר ניתן להשקיף עליהן כמסכת עבריינית אחת יחשבו לאירוע אחד".

ג. לטעמי לא ניתן לקבוע כי קיים קשר ענייני הדוק בין העסקת עובדים ללא רישיון כוח אדם לבין העסקת ילדים בניגוד לחוק עבודת נוער ולבין אי רישום כדן בתלושי השכר. לא מדובר במסכת עבריינית אחת בשלושה אירועים נפרדים לחלוטין. לנוכח האמור יש לקבוע לכל אירוע מתחם ענישה נפרד.

ד. יחד עם זאת יצוין, כי לגבי כל אישום הכולל ריבוי עבירות מצאתי לקבוע מתחם ענישה אחד, שכן העבירות של כל נאשם נחשפו במסגרת ביקורת אחת ולגבי כל אישום בנפרד מדובר בהתנהלות ממושכת במסגרת עבריינית אחת.

מתחם הענישה ההולם וגזירת העונש:

10. מעיון בכתב האישום עולה, כי האישומים כוללים יחידות עבירה רבות.

א. בתיק ע"פ (ארצי) 12606-04-19 **ל.מ. שירותי כח אדם (צפון) בע"מ - מדינת ישראל** (16.2.20), נפסק, כי "אין לקבוע את מתחם הענישה (או את העונש עצמו) באופן אוטומטי על פי הכפלה אריתמטית של הקנס המנהלי או הקנס הפלילי המירבי הנקוב בחוק (או כל שיעור ממנו) במספר "יחידות העבירה" המרכיבות את האירוע ... באותו אופן אין לקבוע באופן אוטומטי את מתחם הענישה לפי הקנס המנהלי או הקנס הפלילי המירבי הנקוב בחוק לגבי עבירה יחידה, שכן בכך תהא התעלמות מהעובדה כי האירוע כולל בחובו מספר עבירות (ע"פ (ארצי) 3612-09-14 מדינת ישראל נ' נורי אלזיאדנה [פורסם בנבו] (25.10.16); ע"פ (ארצי) 12113-04-14 אחים ראני בע"מ נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (12.3.19)). קביעת מתחם הענישה, כמו גם גזירת העונש הספציפי, אמורות לפיכך להתבצע תוך התחשבות בכך שמדובר ב"אירוע" אחד, אך גם בכך שמדובר (לענייננו) ב-38 עבירות כלפי ארבעה עובדים".

ב. בנסיבות אלו ייקבע מתחם ענישה אחד לכל אירוע ולכל נאשם תוך התחשבות בכך שמדובר בריבוי עבירות ולא יקבעו מתחמי ענישה לכל עבירה בנפרד.

ג. לעניין מתחם הענישה קובע סעיף 40ג(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, כי "בית המשפט יקבע מתחם עונש הולם למעשה העבירה שביצע הנאשם בהתאם לעיקרון המנחה, ולשם כך יתחשב בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה כאמור בסעיף 40ט".

ד. האישום הראשון - עיסוקם של הנאשמים כקבלני כוח אדם מבלי שיש ברשותם רישיון כדן.

(1) בהתאם לסעיף 61א(1) לחוק העונשין הקנס הקבוע בדן לעבירה של איסור עיסוק כקבלן כוח אדם ללא רישיון כדן הוא 14,400 ₪.

(2) הנאשמת טענה, כי מתחם הענישה נגזר ממכפלת הקנס במספר העבירות שבוצעו וביקשה לגזור על הנאשמים קנס בשיעור שבין 108,000 ₪ ל-144,000 ₪.

(3) בעע (ארצי) 14274-10-10 **גלעד גולדברג נ' אורטל שירותי כוח אדם בע"מ** (14.11.11) נפסק, כי "תכליתו המרכזית של חוק העסקת עובדים על ידי קבלני כוח אדם הינה "להבטיח את זכויות העובד

ורווחתו" ו"למנוע פגיעה חמורה בביטחון הסוציאלי של העובד", בהתחשב במאפייניה הייחודיים של העסקה באמצעות קבלני כוח אדם (בג"צ 450/97 תנופה שירותי כוח אדם ואחזקות בע"מ נ. שר העבודה והרווחה, פ"ד נב(2) 433 (1998)). על הצורך בחקיקת החוק נכתבו, בדברי ההסבר, הדברים הבאים (ה"ח 2380 התשנ"ה 381): "העסקת עובדים באמצעות קבלני כוח אדם הינה תופעה ההולכת ומתרחבת, בעיקר במגזרים שבהם דרושה נידות גבוהה של עובדים; מאידך, נלוות לתופעה זו מספר השלכות שליליות. לא זו בלבד שהעובדים סובלים מהעדר מקום עבודה קבוע ומסודר, אלא שהם נתונים לעיתים קרובות לניצול על ידי תשלום שכר נמוך והעדר תנאים סוציאליים נאותים..."

(4) הנה כי כן, לחוק תכליות רבות ובכלל זאת, הגנה על זכויות העובדים ומניעת פגיעה בביטחון הסוציאלי של העובדים ולכן קיימת חשיבות רבה להבטחת מתן ערבויות לכך שהמעסיקים יעמדו בהתחייבויות כלפי עובדיהם וקבלת רישיון כדן. מדובר באוכלוסייה מוחלשת שהחוק והתנאים הקבועים בו נועדו להגן עליה (ראו בנדון ת"פ (חיפה) 69533-01-19 **מדינת ישראל - ה.ג. המשקיע בע"מ ואח'**, 20.6.20 והפסיקה המצוטטת בסעיף 15 לגזר הדין).

(5) לנוכח האמור בקביעת מתחם הענישה, יש ליתן משקל לפגיעה בערך החברתי עקב ביצוע העבירות ולכך שפעמים רבות הסיבה לאי הסדרת רישיון כוח האדם נובעת ממניע כלכלי ומשכך ראוי להטיל ענישה כספית שתרתיע מביצוע העבירות כאמור.

(6) בהתאם לפסיקה, מדיניות הענישה לגבי עבירות בהתאם לסעיף 2(א) לחוק נעה בין 20% ל-60% (ת"פ (חיפה) 69533-01-19 **מדינת ישראל - ה.ג. המשקיע בע"מ ואח'**, 20.6.20 - מתחם ענישה בין 30% ל-60%; ת"פ (נצרת) 31589-11-18 **מדינת ישראל - חליל ג'יריס**, 2.12.21 - מתחם ענישה בין 40% ל-60%; ת"פ (ת"א) 25995-07-17 **מדינת ישראל - שרי צדוק**, 7.4.19 - מתחם ענישה בין 20% ל-50%; ת"פ (ב"ש) 6730-09-15 **מדינת ישראל - ל. טלי שירותים בע"מ** (18.8.16) - מתחם ענישה בין 20% ל-60%; ת"פ (ת"א) 36801-10-19 **מדינת ישראל - ראד טלאב אליאור** (10.2.21) - מתחם ענישה בין 30% ל-60%; ת"פ (חיפה) 26402-06-19 **מדינת ישראל - סעיד בדארנה** (1.12.21) - מתחם ענישה בין 20% ל-50%).

(7) באשר לנסיבות הקשורות בביצוע העבירה כאמור בסעיף 40ט' לחוק העונשין, אציין, כי במקרה דנן מדובר בהפעלת עסק במשך זמן רב (למעלה משנתיים) וכאשר מדובר בריבוי עבירות המהווה נסיבה מחמירה (ראו ע"פ (ארצי) 12113-04-14 **אחים ראני בע"מ נ' מדינת ישראל**, 12.3.19). יחד עם זאת, לא נטען ואף לא הוכח, כי לא שולמו לעובדים זכויותיהם או כי נגרם להם נזק כלשהו עקב אי הסדרת הרישיון.

כמו כן במסגרת השיקולים יש לקחת בחשבון, כי הנאשמים טענו שקיבלו ייעוץ מקצועי שעל פיו פעלו ולא הייתה להם כוונה לעבור על החוק.

(8) בנסיבות אלו לא מצאתי לקבל את עמדת המאשימה לפיה יש לקבוע את הקנס המרבי בגין האירוע כמכפלת הקנס במספר העובדים. יחד עם זאת, לנוכח הפגיעה בערכים המוגנים, מדיניות הענישה הנהוגה, הנסיבות שפורטו לעיל לעניין ביצוע העבירה וריבוי העבירות, אני סבור כי יש להעמיד את מתחם הענישה במקרה זה על שיעור של בין 20%-60% מגובה הקנס המרבי הקבוע לצד העבירה במכפלה של מספר העבירות, קרי: לגבי הנאשם 1 - בין 28,800 ₪ לבין 86,400 ₪ (10 יחידות עבירה); לגבי הנאשם 2 - בין 72,000 ₪ ל- 216,000 ₪ (25 יחידות עבירה); לגבי הנאשם 3 - בין 34,560 ₪ ל- 103,680 ₪ (12 יחידות עבירה).

(9) לעניין גזירת העונש אציין, כי יש לזקוף לזכות הנאשמים את ההודאה בעבירות תוך נטילת האחריות וחסכון בזמן השיפוטי. כמו כן יש להתחשב במצב הכלכלי אליו נקלעו הנאשמים וחלוף הזמן ממועד ביצוע העבירות.

(10) בנסיבות אלו מצאתי להטיל על הנאשמים בגין העבירה לפי סעיפים 2(א) ו-20 לחוק העסקת עובדים ע"י קבלני כוח אדם קנס בשיעור 25% מגובה הקנס הקבוע לצד העבירה במכפלה של מספר העבירות, קרי: לגבי הנאשם 1 - 36,000 ₪; לגבי הנאשם 2 - 90,000 ₪ ולגבי הנאשם 3 - 43,200 ₪.

ה. האישום השני - העסקת ילדים בניגוד לחוק עבודת נוער.

(1) הקנס הקבוע בחוק עבודת נוער לגבי העסקת ילד שעדיין לא מלאו לו 15 שנים הינו פעם וחצי הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(2) לחוק העונשין והקנס הקבוע בחוק עבודת נוער לגבי העסקת ילד בשעות הלילה הינו קנס כאמור בסעיף 61(א)(2) לחוק העונשין. יובהר, כי שיעור הקנס לפי סעיף 61(א)(2) לחוק העונשין הינו 29,200 ₪.

(2) המאשימה ביקשה לקבוע מתחם ענישה בין 17,500 ₪ ל-23,000 ₪ לגבי כל אחד מהנאשמים.

(3) כאמור ב-תפ (ת"א) 52548-07-15 **מדינת ישראל - ל.מ. שירותי כח אדם (צפון) בע"מ** (18.2.19): "תכליתן של הוראות חוק עבודת הנוער הנוגעות להגבלת העסקתם של ילדים בכלל ושל נערים בשעות הלילה, היא שלא לפגוע בגידולם, בבריאותם או ברווחתם של הילדים והנערים; ולהתאים את חיי העבודה לגיל ולבשלות הילד, תוך הבטחת תנאי עבודה הוגנים. זאת ועוד, הוראות החוק, מטרתן להביא לאיזון בין רצונם של הנערים לכלכל את עצמם מחד, לבין שמירה מפני ניצול הילדים והנערים מצד המעסיקים וההורים. בעבירות של פגיעה בזכויות סוציאליות של עובדים ככלל ושל נערים בפרט, הרי שבמסגרת קביעת מתחם הענישה, בשקילת הערכים החברתיים, יש ליתן משקל לעובדה כי מדובר באוכלוסייה המצויה בעמדה חלשה, ומחובתו של בית הדין למנוע ניצולם לרעה".

- (4) לנוכח האמור בקביעת מתחם הענישה, יש ליתן משקל לפגיעה בערך החברתי עקב ביצוע העבירות.
- (5) באשר לנסיבות הקשורות בביצוע העבירה כאמור בסעיף 40ט' לחוק העונשין, אציין, כי במקרה דנן מדובר במספר מועט יחסית של עבירות וכי כוונת הנאשמים הייתה לטענתם לאפשר לילדים להתפרנס.
- (6) בנסיבות אלו מצאתי לקבל את מתחם הענישה שהוצע ע"י המאשימה, קרי: בין 17,500 ₪ ל-23,000 ₪ לכל נאשם.
- (7) לעניין גזירת העונש אציין, כי יש לזקוף לזכות הנאשמים את ההודאה בעבירות תוך נטילת האחריות וחסכון בזמן השיפוט. כמו כן יש להתחשב במצב הכלכלי אליו נקלעו הנאשמים וחלופה הזמן ממועד ביצוע העבירות.
- (8) בנסיבות אלו מצאתי להטיל על הנאשמים בגין העבירות לפי סעיפים 2(א) ו-24(א) לחוק עבודת נוער קנס בשיעור 18,000 ₪ לכל אחד.

ו. האישום השלישי - מתן תלושי שכר בניגוד להוראות חוק הגנת השכר.

- (1) הקנס הקבוע בחוק הגנת השכר לעבירה כאמור הינו מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(2) לחוק העונשין, קרי: סך 14,600 ₪.
- (2) המאשימה ביקשה לקבוע מתחם ענישה לגבי הנאשם 1 של בין 21,900 ₪ ל-36,500 ₪ ולגבי הנאשם 2 בין 32,850 ₪ ל-42,000 ₪ לנוכח ריבוי העבירות.
- (3) רישום פרטי השכר כאמור בתוספת נועד לאפשר לעובד לוודא, כי הוא מקבל את מלוא שכרו וזכויותיו כדין ועל כן קיימת חשיבות להקפיד על רישום מלא כאמור בחוק. אי הקפדה על רישום כאמור עלולה לפגוע בזכויותיו של העובד.
- (4) לנוכח האמור בקביעת מתחם הענישה, יש ליתן משקל לפגיעה בערך החברתי עקב ביצוע העבירות.
- (5) באשר לנסיבות הקשורות בביצוע העבירה כאמור בסעיף 40ט' לחוק העונשין, אציין, כי לטענת הנאשמים הם קיבלו ייעוץ מקצועי עליו הם הסתמכו.
- (6) בנסיבות אלו מצאתי לקבוע את מתחם הענישה כדלקמן: לגבי הנאשם 1 ובהתחשב בכך שמדובר

במספר עובדים מועט בין 8,000 ₪ ל-20,000 ₪ ולגבי הנאשם 2 ובהתחשב בריבוי העבירות בין 20,000 ₪ ל-40,000 ₪.

(7) לעניין גזירת העונש אציין, כי יש לזקוף לזכות הנאשמים את ההודאה בעבירות תוך נטילת האחריות וחסכון בזמן השיפוט. כמו כן יש להתחשב במצב הכלכלי אליו נקלעו הנאשמים וחלופה הזמן ממועד ביצוע העבירות.

(8) בנסיבות אלו מצאתי להטיל על הנאשם 1 בגין העבירות לפי סעיף 24 לחוק הגנת השכר קנס בשיעור 12,000 ₪ ועל הנאשם 2 קנס בשיעור 30,000 ₪.

סוף דבר:

11. הנאשמים ישלמו את הקנסות שנקבעו לעיל ב-40 תשלומים חודשיים, שווים ועוקבים החל מיום 1.2.23 ובכל 1 לחודש שלאחר מכן.

12. בנוסף הנאשמים 1-2 יחתמו על התחייבות להימנע מביצוע עבירות בהתאם לסעיפים 2(א) ו-20 לחוק העסקת עובדים על ידי קבלני כוח אדם; סעיפים 2(א), 24(א), 33 ו-33א לחוק עבודת נוער וסעיפים 24(ב) ו-26 לחוק הגנת השכר לתקופה של שלוש שנים, שאם לא כן יוטל עליהם קנס בשיעור של 116,800 ₪.

13. הנאשם 3 יחתום על התחייבות להימנע מביצוע עבירות בהתאם לסעיפים 2(א) ו-20 לחוק העסקת עובדים על ידי קבלני כוח אדם וסעיפים 2(א), 24(א), 33 ו-33א לחוק עבודת נוער לתקופה של שלוש שנים, שאם לא כן יוטל עליו קנס בשיעור של 116,800 ₪.

14. ההתחייבויות תחתמנה ותוגשנה בתוך 30 ימים.

15. הקנסות מועברים למרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות ברשות האכיפה והגבייה, בהתאם למועדים והתשלומים שקבע בית הדין. ניתן יהיה לשלם את הקנסות כעבור שלושה ימים מיום מתן גזר הדין לחשבון המרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות ברשות האכיפה והגבייה באחת מהדרכים הבאות:

בכרטיס אשראי - באתר המקוון של רשות האכיפה והגבייה, www.eca.gov.il

מוקד שירות טלפוני בשירות עצמי (מרכז גבייה) - בטלפון 35592* או בטלפון 073-2055000

במזומן בכל סניף של בנק הדואר - בהצגת תעודת זהות בלבד (אין צורך בשוברי תשלום).

ניתן היום, י"ב טבת תשפ"ג, 05 ינואר 2023, בהעדר הצדדים.